

Sygn. akt VIII Ka 243/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

w obecności prokuratora Małgorzaty Zińczuk, po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 r. sprawy M. K. oskarżonego o czyn z art. 178a§1 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach dnia 6 lutego 2013 r. (sygn. akt VIII K 556/12):

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że podwyższa wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 2 (dwóch) lat.

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 06 grudnia 2012 roku o godz. 13:30 na drodze publicznej trasa (...)– (...)gm. (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,43 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził samochód osobowy marki (...)o numerze rejestracyjnym (...)tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach wyrokiem zaocznym z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 556/12 oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 178a§1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na podstawie art. 71§1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięć) złotych.

Na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

Na podstawie art. 63§2 k.k. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 6 grudnia 2012 roku.

Na podstawie art. 49§2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 (sto) złotych.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 425§1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego, zaskarżył prokurator. Na zasadzie art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 437§1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. K. w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w minimalnej wysokości powodując, iż wobec znacznego stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu całokształt wymiaru kary nie uwzględnia w sposób należyty winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz nie spełnia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z treści art. 42§1 k.k. decydujące znaczenie – z punktu widzenia wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych – ma stopień zagrożenia ze strony sprawcy czynu dla bezpieczeństwa w komunikacji (w tym przypadku w ruchu drogowym). W zakresie czynów z art. 178a§1 k.k. stopień ten określają poziom nietrzeźwości sprawcy, miejsce i czas popełnienia czynu oraz rodzaj pojazdu, którym poruszał się.

Należy zgodzić się z apelującym, że Sąd I instancji nie uwzględnił w stopniu akceptowalnym wskazanych wyżej okoliczności.

M. K. jechał samochodem osobowym (m-ki (...)) w godzinach szczytu komunikacyjnego (godz. 13:30) drogą K-19 o dużym natężeniu ruchu (droga z (...) do (...)). Znajdował się przy tym w stanie nietrzeźwości przekraczającym ponad pięciokrotnie przewidzianą prawem normę (vide art. 115§16 pkt 2 k.k.). Stan taki, jak wynika ze wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, upośledza w stopniu znacznym czynności psychomotoryczne każdego kierującego pojazdem. Konsekwencją tego była – w omawianym przypadku – utrata panowania nad pojazdem i wjechanie do przydrożnego rowu. Tylko szczęśliwemu zbiegowi okoliczności należy zawdzięczać, że nie doszło do tragicznego w skutkach wypadku drogowego.

W świetle powyższych okoliczności orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na najniższy możliwy okres czyni karę, rozumianą jako całokształt kar i środków karnych, rażąco niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Dlatego należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Nie stwierdzając innych uchybień w zaskarżonej części (zgodnie z treścią art. 447§2 k.p.k. apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych), zważywszy, że kara w pozostałym zakresie realizuje wszystkie wymogi określone w art. 53§1 i 2 k.k., orzeczono jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego (osiąga miesięczny dochód w wysokości ok. 500-zł. i ma na utrzymaniu dwoje małych dzieci) na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. należało go zwolnić od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.